

Middelefsart (Monrad) skal jeg dog give den Oplysning, at de Udtalelser, jeg før oplæste af ham, ikke ere mere end 2 Aar gamle. Der er ikke siden den Tid sket nogenstombelst Forandring (Modsigelse.) Nei, jeg skal sige det ærede Medlem, hvad Forstjellen er, det er den, at det ærede Medlem selv har forandret sig; det ærede Medlem er nu med til at gjøre det Samme, som han selv har anerkjendt svækker Folkethinget, og det er det, vi ikke ville være med til.

Klein: Jeg anerkjender naturligvis endnu den Dag i Dag, at Rigsretten er det rette Forum, som Spørgsmaal om Grundlovens Anvendelse skal bringes ind for. For saa vidt man vil have et faktisk og bestemt Resultat som Følge af den Mening, man fremsætter, for saa vidt som man i Tilfælde som det, det ærede Medlem henviste til, vil have det virkelig gjort gjældende, at den Foranstaltning, hvorom der da var Spørgsmaal, var uberettiget og i Strid med Grundloven, for saa vidt man virkelig vilde forhindre denne Foranstaltning fra at træde ud i Livet, kunde man ikke blive staaende ved blot at udtale en Mening, da maatte man søge en Afgjørelse for det rette Forum, nemlig Rigsretten, naar ikke den paagjældende Minister vil høre sig for eller tage Hensyn til den Mening, Folkethinget udtaler desangaaende. Men fordi man er nødt til at gaa til det rette Forum, naar man vil have en Afgjørelse, deraf følger ikke, i det Mindste ikke efter min Opfattelse, at Folkethinget eller en hvilkenstombelst Del af Lovgivningsmagtens Udøvere ikke kan være baade kompetent, berettiget, opfordret, ja forpligtet efter Omstændighederne, til at udtale sin Mening om Bestaffenheden af Lovgivningsforanstaltninger eller Regjeringsforanstaltninger. Dette forekommer mig, det kan jeg ikke nægte, at være indlysende. Jeg skal da nu sige et Par Ord om, hvad jeg før ikke fandt mig foranlediget til at forfølge videre. Man har jo gjort gjældende, at Folkethinget ved at udtale en Mening, naar det ikke gjør det næste Skridt, som synes at være Konsekvensen deraf, nemlig at rejse Rigsretstiltale, svækker sin egen Ansæelse; man fører et Slag i Luften, man kommer til at staa ganske magtesløs, det er ganske ligegyldigt, hvad Folkethinget mener. Jeg maa tilstaa, at dette kan jeg ikke forstaa, med mindre man vil vedtjende sig den Ansæelse, at Forholdet mellem en Regjering og Rigsdagen eller dens enkelte Afdelinger er noget ligegyldigt. Ja, desværre, vi kunne maaske komme dertil, at man er saa blaseret, at man anser det for ganske ligegyldigt, hvorledes Regjering og Rigsdag staa lige overfor hin-

anden og arbejde sammen, men i de gode gamle Dage ansaa man det for at være en høist nyttig Ting, at der var et Forhold mellem Regjeringen og Rigsdagen, saa at et frugtbringende Arbejde kunde bringes i Stand. Det forekommer mig ingenlunde at kunne være ligegyldigt for dette Forhold, dette Samarbejdsforhold, hvorledes Rigsdagen eller et eller andet Things Mening angaaende Regjeringens Færd og den Maade, den staa paa lige overfor Grundloven, er. Den Omstændighed, at en af Rigsdagens Afdelinger udtaler som sin Overbevisning, at Regjeringen har gjort Brud paa Grundloven, forekommer mig naturligvis maa være et Moment af den allerstørste Betydning for Forholdet, for Samarbejdet mellem Regjering og Rigsdag. Det kan ikke være ligegyldigt, at et af Thingsene udtaler noget Saadant, med mindre man vil vedtjende sig, at det er ganske ligegyldigt, om Regjering og Rigsdag ville arbejde sammen eller ikke. Derfor anser jeg det ikke for at være ligegyldigt, at Rigsdagen udtaler sig. Hermed har jeg i Øvrigt naturligvis ikke sagt det Allermindste om, hvor vidt jeg finder det rigtig, at Folkethinget kommer med en saadan Udtalelse, og særlig om, hvor vidt jeg anser det for rigtig, at Folkethinget kommer med en Udtalelse i Dag med Hensyn til det her foreliggende Spørgsmaal. Det er kun Sætningen i sin Almindelighed, som det forekommer mig ikke er berettiget. Det forekommer mig, at man ikke heller bidrager til at værne om Folkethingets Ansæelse ved saaledes gjentagne Gange at udtale, at Meningstilkjendegivelser fra Folkethinget ere uberettigede, kun Slag i Luften.

Thomsen: Jeg skal kun gjøre en lille kort Bemærkning i Anledning af det, vi nys hørte. Det ærede Medlem talte om, at der var Folk, der vare saa blaserede, at de troede, at det kom ikke an paa, hvorledes Rigsdag og Regjering kom ud af det. Jeg kan i den Anledning ikke undlade at gjentale i det ærede Medlems Grundring, at vi have jo staaet saaledes lige overfor den Skjæbne i Fællesskab, i halvandet eller to Aar, i 1872—73, hvor vi fra Folkethingets Side hørte, at vi vare det af Folkethinget og af Folket dødsdømte Ministerium. Jeg tror, at det ærede Medlem lige saa lidt som jeg hørte til dem, som nød nogen særlig Kjærlighed i Folkethinget, men vi fandt os jo imidlertid med temmelig Ro deri, saalænge vi ansaa det for vor Pligt at bevare de Stillinger, som vi havde. Jeg har imidlertid faaet den Erfaring, at, hvad det ærede Medlem fra Viborg (Klein) og jeg oplevede i Kompagni sammen den Gang, var i Grunden